

Mlade zveri

Poput grada razrušen
kada postanem
prljav i omeđen
kada mi se crte lica
same razlože
i nateran na ćutanje
a obavezan pitanjima
ostanem na nogama
kada, vremenom, iz mene
isteraju sve primitivno
instinktivno opovrgnu
kada se probudim ujutru
i odem da robijam
nekim stvarnostima
nešto ću promeniti.

Dana kada nebo
osvane potpuno plavo
a neprijatelji
krenu za zaboravom
kada se nepokriven utopim
u najezde korisne
mladih zveri
onda kada usne
ne budu u stanju da sažmu
sve reči koje bih urlao
nepokretan, nestaću.

Umesto tebe

Jutro je rođeno
zamahom istoka
nad svetom prosuto
volim ga
zraci kao ruke pružene
plašim ga se
mrak koji odnosi razlike
povukao se
na srećnije mesto
od ove sobe
u kojoj
sve stvari
one koje želim čuti
pretvaraš u smešne, nebitne
jednim dimom
jednim jutrom

Svetlost je tu
kao i uvek, neprizvana
volim je
jer tebe mi otkriva
ćuteći stavljajući do znanja
svetlost dana
svetlost umornih, lepih očiju
što se poigravaju
jednim dimom
jednog jutra

Ćutao sam
moj zaštitnik je nestao
i ne želim više

da pričam o stvarima
koje si dimom
i jutrom oterala.

Plati

Beskrajni redovi
nečega što treba
brzo pakovati
mašine i ljudi
nisam očekivao
takvo mrtvilo
u toku neprekidnom
nebo od metala
pokretne trake
pokretne trake
pokretne trake
sada su jedino
što treba da me zanima
sve su stvari
suprotne od onoga
što volim, nestvarne
sitni sati
svi sati
vuku se
noć ih tegli, izobličava
svojom vrelinom
mašina joj pomaže
mrzim je
znojim se
otkud ja ovde
smrtno sam se uplašio
čvrsto odlučio
da prionem, završim
iste noći napustim
ostao sam mesec dana
jedan mesec nada
da ljudi

ne žive
ovako godinama.

Na letnjem tlu

U mnoštvu grehova
jedini vredan pomena
jedini koji nije pravi
drag, dubok
ponekad dosadan
savršeno nepotreban
ali ga ne napuštam
kao ustaljenom obredu
pokorno se prepuštam

Ćutanjem svenuo
nalik cvetu, usahlom
položenom u fontanu
sa trnjem se budi, razvija
kada me sećanja okrzne
kada tvoj miris naslutim
u njemu ogreznem
iz prošlosti izvučem
poput žaoke stare patnje
što vremenom
neophodna postaje
za beg
šetnja u sebe
u tišinu
ne i mir.

Irenino

Ona, moja zaštita
od zamisli suvišnih
od zaštita drugih
šetamo gradom
stope mi prati
crna zver zaborava
ona neće
biti tu zauvek
zar ne
kada se naglas kaže
na letnjem vazduhu
izbledeće brzo sve
osim povezanosti

Mnogo toga
lakše je sa njom
gledam je kada znam
da me ne vidi
tako je manje teško
to mi je jedino bitno
uspevam da osetim
lance povezanosti
omče bliskosti
koje tako lepo
uz vrat prianjaju
pokušavaju da obmotaju
da šćepaju
iznenadnu sreću
to je samo život
ne brinem

Posmatram je
kada je tužna
ravnodušni izraz
najgore joj stoji
kada se raduje
njeno lice
sunce je što isuviše
dugo i duboko prži
te stvari
dugo i duboko drže
moju pažnju
to mi je jedino bitno
kada priča
volim je
kada spava
proučavam je
njena bela leđa
razrezao bih nožem
i ta dva krvava poljupca
zatvorio, popunio krilima
koja nedostaju, koja je
izgubila, poklonila
kako bi mi
moć bekstva
konačno dala.

Ne

Dok sam sa njom
bezbojniji sam
nego što bi trebalo
a one to ne vole
suviše se dobro krijem
one to ne vole
ne ako su te
već odabrale
ne pokazujem ništa
ne branim
ne pričam
samo hodam
ulicama plamenim
i slušam
upijam ono najbolje
iz svega toga
neko bi rekao
da ubijam
da mi nije stalo
ne znam
šta to znači
za njih
jer meni
i ovo malo
bude dovoljno, previše
ti prizori njeni
nude najlepše
samo, usne
o tome ćute
oči gore, govore.

Olakšanje

Neke pesme
nikada ne prekidaj
neke slike
nikada ne gledaj
i uživaj
jer sutra će se
već vratiti
zašto je
svetlost sada
toliko jaka
vrelo je, prelepo
i lišće se tromo talasa
a ptice
nepomične nebom plove
o nekim pesmama
nikad ne razmišljaj
gotovo je
neke ljude
dok ti jezikom svojim
o suštini govore
nikada ne prekidaj.

Podela

Jedna reč koja objedinjuje
moju sa drugim pričama
vidim pod sobom
hrapavu stenu
i noć, koja je proždire
tamo gde smo sedeli
optočeni osvetljenom tamom
posmatrajući liniju
iza koje se svet krio
ili je nestajao
nisam otkrio
ono što je
svako drugi
već znao

beznačajni porok
sve mogu stvoriti, ukloniti
osim te večeri.

Ostali čuvaju
blago doživljaja
podloga za kasniji život
zagledan večno unazad pazim
da se mogućnost menjanja
nikada ne izmeni
jer koliko je lakše nositi
umesto volje
mrtvo sećanje
iščezli sklad
koji ne može
poremetiti stvarnost
biram čemu ću se prikloniti
tvrdoglava vernost
koji je naredni

Svetlo

Namerama svakodnevnim
oblik dati
i glasom bezličnim
nehajno sve reći
onome ko nije
teskobama vezan
uz napor
u naletu
u zanosu
tvoriti celinu
raditi to
strašno je
i staro iskustvo
što sada ne pomaže
reći koje jednostavno
moraju zasvetleti
izjeden, u senci
njenoj klečim
još uvek dišem.

Zajedno

Palim cigaru
dim uvlačim
posmatram žar
to najviše volim
liči mi na pogled
zveri u tami
pogled devojke
bela hartija
mogu da zamislim
kao njena koža
udahnem dim
sa avgustom
sa starim mislima
uvek ih previše ima
voleo bih
da zarobim
ovo veče
ovu vrelinu
u cigaru
da izgori
i ostavi me na miru.

I sutra

Neke linije
tamne znake
iz utrobe kidam
neznanje iskaljujem

Ćutim, jedino mi to
ide od ruke
pišem, da ugušim
zvuke nagomilane
zvuke, što krici su
jer u meni vir
maha uzima
kola, odzvanja
kao poplava, bolest
korov u bašti
uporan, davi i ubija.

Nastavljam, linijama
po svom prvom grobu
ovom telu
ovom papiru
dok sunce
otežale glave
pokušava iznova
da izmami, uzgaja
nešto mira
koga u meni
odavno već nema.

A

Sada znam
da je živa
smrt u meni
nečisto si osećanje
koje želim da osvetlim
duboko u sebi ostavim
izvor svetlosti
u neprekidnom proždiranju
čuvar samog sebe
u neosetnom naviranju

Dok živiš
ja oponašam
smeješ se
ja samo pokušavam
i uporno se trudim
da iz vrelog pepela
umiruće volje pobegnem.

Pustiću te da budeš
mučno sećanje
i izvor svetlosti
što ga štiti, obasjava
u naručju nosi
dalje od zaborava.

Talas

Jednostavna poruka
ona koju već znam
samo jasno izrečena
treba mi
jer odavno
čujem prigušeni
urlik snova van sebe
ne misliš da je nepotrebno
nepoverenje, neodlučnost
zamisli krase, izjedaju
lažeš da više nije moguće
čekamo da nam uliju
radost i snagu
za udarac, povratak
u srž svoju
a tome se opiremo
lakše je samovati
ako su i drugi zarobljeni
treba mi poruka
jesu li svi odvojeni
saznanje ne oslobađa
poput milosrdnog ubice
tek olakšava
olakšaj mi onda
hoćeš li
u kamen sam pretočen
u reku mutnu stvoren.

Neprekinuto

Novac je
i oči i uši
i glas
i ono što si rekao
i ono što si mislio
i ono što ćeš pomisliti
i uraditi
život ili smrt
kliše je ponekad
zabavan, neophodan
iznenađen sam
pretresi se
i moraćeš se
odreći svega
ostaje malo
onoga što vredi
što se može kupiti
ostaje vrlo malo
svrhe za ovaj svet
vežbaj da razviješ
prikradanje izvoru
gospodaru mrtvih
od papira
kakvog nikada
nisam sreo.

Na ulicama
posmatrao sam lica
počela je kiša
pa sam sa njima
ušao u autobus
seo do čoveka
zagledanog kroz prozor
kome oblaci
gotovo da ljudski lik daju
prozori su bili
stvarni, razumljivi
u tom autobusu
sedišta, tišinom povezana
i ljudi
samo njima bliski
sišao sam na stanici
srećom, nije bilo još lica
autobus je zatvorio vrata
ostajući konzerva melanholije
odaja ćutanja
gde samo mašine govore.

Ništa novo

Sedim u sobi
punoj ljudi
smeha i godina
vatreni zid
oko mene
gasi i održava
samo flaša
zatim druga
pa još jedna
jedino što mi
istinski govori
jeste muzika
uvek i svuda
jasna, privlačna
tu je plamen
veći od ovoga
što kroz mene urla
jer hladno je, hladno
opet oko srca
koje se trudim
da sakrijem a raspalim
ukrotim nije reč
koju večeras
želim čuti.

Ulični ljudi

Ne možeš me
više povrediti
jedino ako obojiš
zidove u crveno
pokloniš deo
sebe njima
nema običnijeg problema
od ovoga
moram da hodam
upravo sada
među uličnim ljudima.

Sazdani od nevolja
koje ne priznaju
naravno da ne postoje
ako im daš
parče sebe
tim fasadama
ako im dane osvetliš
svojim bojama
užeće te
ulični ljudi
ne mogu me
više povrediti
rekla je.

Crni kišobrani

Izašao sam na ulicu
na vreme, posle svih
kiša je takođe izašla
glupo od mene
jer bilo je puno
crnih kišobrana
ljudi ispod njih
tela bez glave
glave bez misli
previše misli
činilo mi se
da ću se razbiti
ako me neko nešto upita
na moja leđa
znak prikačite
ulice će uskoro
biti očišćene
čak i od mene

Ograditi se od ograda
biti papir i olovka
plamen i sveća
nadao sam se, detinjasto
da napolju postoji
još nešto osim kiše
koja je čista, ista
nezgrapno koračam
uskoro će ulice
biti svetlije.

Ime u jeseni

Brzo je došla
i sela
neke sitnice
u torbi
i na vlažnoj klupi
sunce bojažljivo
sam video, i nju
žestoko, neuporedivo
bila je nečim sputana
dogorevala je cigara
sa strpljenjem pomešana
gusta buka oko nas
obojena, umirena
okršajem koji se nikad
neće dogoditi.

I onda je ustala
bio sam nalik stubu
kazala je nešto
tiho, nervozno
kao da nije ovde
zrak na klupi
mokroj je ostao
u njeno ime
ime jeseni
dugo sam se
sa njime stapao
kasnila je negde
u zemlje
bez ljudi, valjda.

Plod

Ako zamislim
da je tuga drvo
nebo je prokletstvo
što šalje kiše
bujice, poplave slika
naviru i podstiču
rast besa, zoru sete
koja ojačava i grana se
kada i najmanja
odavno razbuktana
želja posustane
vrlo se malo toga
još srušiti može
kada koren koji
slepo roni, steže
celu rasparanu svest
ceo jedan svet obuhvati
pomisli, barem nekada
kako smo svi
sa drveta tuge
nezdravi plodovi.

Samo ako se
poljuljan udubim
sa rečima ponovljenim
borim se u sebi
ako razmislim
nikada ne bih
to trebalo da radim
ali ko si ti
zamršen, ukroćen

stih u pesmi života
ne možeš
nećeš sprečiti
da drugi u tebe
zlo iz tuge presadi.

Figura

Nespreman sam
ali meni je lepo
veština uveravanja
igra sa krvlju
običnog preživljavanja
oseka koja sledi
kada sam spreman
samo na besplodne pobune
nosi me

Pronašao sam
rešenje od papira
nemim glasom
kao što to činim
svakog dana
figure gazim
mislim da sam
već rekao
meni je lepo

Pesma bez ičega
u sebi
kome da se opišem
ne teraj me
da taložim u sebi
u drugima
zabrane i ostale
dobre stvari
nisam li
pomenuo negde ranije
znam jednu pesmu
sasvim bez misli
i melodije.

Uvek

Ja znam
sat ne pokazuje
ništa sem uvreda
govor mu ne razumem
gledam kroz vreme
ali me ne hrabri
gladan vremena
ne hvatam ga
pokušavam da mislim
ali samo otaljavam
snaga nekad naiđe
samo da bi sekirom
u jesen pala prebrzo
to se upravo dešava
legura laži i uteha
čelikom razuma presečena
ja znam
gde kupiti nadahnuće
ali zašto
novac mi od kostiju
a kusura je od kože.

Previše meta

Osećam neku teskobu
problemi su tu
u srži, predugo
ne mogu ih isterati
dimom snova
previše odmora
ne znači mi mir, naprotiv
a kraj mora biti blizu
na dobro ili zlo
jer svi ljudi
svi dani su mete
bez smisla i prestanka
ustreljuju se
jedni druge
drugi treće
nemam više mira
ni razloga za njega
previše, previše
previše, previše
sada je svega.

Pepeo

Kada bih imao
neko tiho mesto
gde novembar ne kuca
jedno mesto
van vremena
gde ću igrati se svime
i slušati noćima
one koje volim
ponovi za mnom
možda može
postati stvarnost.

Čuvaj se maštanja
o takvim skloništima
odlazaka tamo
čak i ako ih nađeš
jer kad jednom izgore
ostavljaju ukus
krvi, pepela
ipak želim
jedno mesto
gde je mir
uvek isti
gde se svaka gruba reč
u osmeh izvije
u piću topi
za mnom ponovi
čuvaj se želja takvih.